

Νάταν, στερνά, ν' αντίκρυζα ξανά τα χελιδόνια
να χτίζουν τις μικρές φωλιές στους ηλιακούς, τα γείσα
και να σαλπίζουν παντού της άνοιξης ελπίδα
και καταλύτρα της σκλαβιάς της σταυρωμένης γης μας!
Νά'ταν μικρός να γύριζα στους ποταμούς σου
Να μάζευσα σφυρίζοντας καβούρια πεταλίνες
Και χέλια που να πρόσφερα σε συγγενείς και φίλους.

Νάτανε να σεργιάνω μέσα στις χαραγιάδες
Δεκάχρονος, ξυπόλητος, μ' ένα μακρί καλάμι
και να σφυρίζω ρυθμικά, σιγανοτραγουδώντας
το γνωστό μόντο τραγουδιού για την καβουρομάνα
μα και για τ' αρσενικό, τον καβουροπατέρα
μέχρι που να ξεγελαστούν κι ολόστερνα δαγκώσουν
την άκρη του καλαμιού με το δεμένο κόμπο
κι αιχμάλωτοι να συλληφθούν μαζί με τα παιδιά τους.

Νά'ταν να ξαναγύριζε, τετραχρονούλης κι ούτε
ο Τεύκρος και να διάβαζεν όλα τ' αλφαβητάρια.

Νά'ταν να σε ξανάβλεπα, χιλιόμορφη Χρυσίδα
Κι ας ήταν και λιγότεριμο το μαγιοπέρασμά σου ! ...

Της μνήμης τα σώσπιτα...

του Παναγιώτη Μιχαήλ

Να ξαναμπογιατίζεις με τις αναθυμήσεις
τα σώσπιτα και τους διαδρόμους της
μνήμης,
τις χαραμάδες και τις ρωγμές
με τις αναπολήσεις να τις κλείνεις.

Αν δεν τα ξαναφρεσκάρεις με της δύμησης
χρώματα,
ο κλέφτης χρόνος, ακοίμητος και πίκρης
θα σου ρουφήξει με του όγκου σου το καλαμάκι
τους χυμούς της μνήμης σου
θα σου πετάξει στα αζήτητα
κομμάτια από τη ζωή σου.